

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie november 2014

II. senát

Nálezy:

spisová značka	II. ÚS 409/2013
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	11. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Právny predchodca sťažovateľky si prihlásil svoje pohľadávky v konkurze vyhlásenom okresným súdom. Správkyňa konkurznej podstaty úpadcu poprela nárok právneho predchodcu sťažovateľky na úroky z omeškania, pričom ako dôvod popretia uviedla, že úroky z omeškania sú premlčané. Právny predchodca sťažovateľky sa žalobou podanou na okresnom súde domáhal určenia pravosti prihlásených pohľadávok na úroky z omeškania. Na základe zmlúv o postúpení pohľadávok vstúpila do postavenia veriteľa sťažovateľka. Okresný súd pripustil zámenu účastníkov uznesením. Na pojednávaní sťažovateľka uviedla, že zotráva na žalobe, odkázala na uznanie pohľadávok úpadcom, čo podľa nej predĺžilo premlčaciu dobu aj vo vzťahu k úrokom z omeškania. Vplyv na premlčaciu dobu mala podľa nej aj skutočnosť, že pôvodné uznesenie o vyhlásení konkurzu bolo zrušené odvolacím súdom a následne bol vyhlásený nový konkurz. Správkyňa konkurznej podstaty poukázala na to, že prvé dve zmluvy o postúpení pohľadávky neobsahujú prílohy, z ktorých by bolo možné identifikovať postupované pohľadávky. Okresný súd následne dal účastníkom poučenie v zmysle § 118 a, § 120 ods. 1, 4 OSP a uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Sťažovateľka predložila okresnému súdu písomnú záverečnú reč. Okresný súd na určenom termíne vyhlásil rozsudok, ktorého písomné vyhotovenie ihneď odovzdal prítomným účastníkom. Okresný súd v rozsudku uviedol, že žalobe nemožno vyhovieť, nakoľko sťažovateľka prihlásené pohľadávky v dôsledku absolútnej neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávok nikdy nenadobudla, nestala sa veriteľom týchto pohľadávok a teda ani nie je aktívne legitimovaná na podanie návrhu na ich určenie. Okresný súd ďalej uviedol, že argumentáciu sťažovateľky, že uznaním hlavného záväzku sa predĺžila aj premlčacia doba vzťahujúca sa na príslušenstvo, ako aj, že opätovné vyhlásenie konkurzu má vplyv na plynutie premlčacej doby nebolo možné akceptovať, keďže ani jedna z uvedených skutočností nemá oporu v zákone. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil.</p> <p>Predmetom konania pred ústavným súdom je námietka sťažovateľky, spočívajúca v tvrdení, že a) okresný súd i krajský súd porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku i konkurzného zákona tým, že nemali skúmať platnosť zmlúv o postúpení pohľadávok, pretože tá už bola vyriešená uznesením konkurzného súdu, ktorým povolil vstup sťažovateľky do konania. Týmto skúmaním zároveň súdy neprípustne rozšírili</p>

	<p>predmet incidenčného konania o dôvody, ktoré neboli predmetom popretia pohľadávky, b) si nezistili obsah konkurzného spisu sp. zn. 6 K 15/2007, hoci jeho obsah mal byť okresnému súdu známy z úradnej činnosti a nemalo byť potrebné jeho dokazovanie, c) krajský súd sa nevyrovnal s námietkou, že v dôsledku možnosti predniesť záverečnú reč len písomne po vyhlásení dokazovania za skončené sa okresný súd vo svojom rozsudku nijako nevyrovnal s argumentáciou sťažovateľky.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd uviedol, že obsah žaloby v incidenčnom spore je determinovaný obsahom popieracieho prejavu správcu. Správca je pri popretí povinný jednoznačne vyjadriť aj dôvod a rozsah popretia pohľadávky, pričom obmedzenie popretia len na určitý dôvod alebo na určitý rozsah znamená právnu fikciu uznania pohľadávky v nepopretom rozsahu. Je predovšetkým úlohou správcu, nie súdu konajúceho v incidenčnom konaní, preskúmať prihlásené pohľadávky a podľa svojich zistení ich poprieť alebo nie, pričom nedostatok popretia má za následok ich uznanie a tým aj účasť na uspokojovaní v konkurze. Výklad, podľa ktorého by popretie v akomkoľvek rozsahu automaticky aktivovalo prieskumnú právomoc súdu konajúceho v incidenčnom konaní v celom rozsahu, by znamenalo podstatné zvýhodnenie veriteľov tých pohľadávok, ktoré boli popreté čo do dôvodu alebo vymáhateľnosti. Z § 32 ods. 4 konkurzného zákona totiž vyplýva, že popretie pohľadávky len čo do výšky znamená zároveň uznanie vo zvyšnej výške a popretie len čo do poradia znamená uznanie oprávnenosti pohľadávky v celej výške, len v inom poradí. Východiskom okresného súdu aj krajského súdu, na ktorom založili svoje rozsudky, je názor, že bolo nevyhnutnosťou a ich povinnosťou skúmať platnosť zmlúv o postúpení pohľadávok, aj keď to správkyňa nenamietala. To však nezodpovedá právnej úprave ani ustálenej súdnej praxi. Podľa ustanovenia § 562 ods. 2 Občianskeho zákonníka totiž platí, že oznámenie postúpenia cedentom zbavuje dlžníka práva požadovať predloženie zmluvy o postúpení. Dlžník tak nemá právo zisťovať, či vôbec nejaká zmluva uzatvorená bola, <i>a fortiori</i> tak nemôže namietat ani nedostatky jej platnosti. Ústavný súd uviedol, že správkyňa pri popretí pohľadávky sťažovateľky na úrok z omeškania uviedla jedine toľko, že pohľadávky sú premlčané a že ich popiera čo do dôvodu a výšky. Nenamietala pri tom neplatnosť zmlúv o postúpení, práve naopak, platnosť a účinky postúpenia uznala tým, že sťažovateľke uznala nárok na samotnú istinu prihlásených pohľadávok. Zjednodušený záver okresného súdu i krajského súdu, že skúmanie platnosti zmlúv o postúpení pohľadávok je automaticky súčasťou kognície súdu v každom aj incidenčnom konaní, treba na pozadí existujúcej zákonnej úpravy považovať za arbitrárny a nezodpovedajúci požiadavkám práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>Čo sa týka námietky sťažovateľky o nesprávnom postupe okresného súdu vo vzťahu k jej záverečnej reči, ústavný súd uviedol, že v prerokovanej veci je z obsahu písomných podaní a zápisnice zrejmé, že správkyňa predniesla svoje tvrdenie o neplatnosti zmlúv o postúpení len ústne na pojednávaní potom, čo sťažovateľka svoj prednes ukončila. Zápisnica o pojednávaní neobsahuje zmienku o tom, že by sťažovateľke bola daná možnosť reagovať na tvrdenie správkyne, prvou príležitosťou bola až záverečná reč doručená okresnému súdu. Pokiaľ okresný súd na pojednávaní doručil účastníkom písomné vyhotovenie rozsudku, kvôli čomu nemohol na písomnú záverečnú reč sťažovateľky efektívne procesne reagovať, je jeho postup síce v súlade s ustanovením § 156 ods. 3 OSP, avšak jeho nesprávnosť a tým ukrátenie sťažovateľky na jej procesných právach je dôsledkom predchádzajúceho nedodržania ustanovenia § 118 OSP.</p> <p>K postupu krajského súdu ústavný súd uviedol, že krajský súd neprevzal skutkový záver súdu prvého stupňa o obsahu listiny – zmlúv o postúpení pohľadávok bez vykonania dôkazu, ale naopak, verifikoval, či sa v tejto listine skutočne nenachádza niečo, čo sa v nej podľa tvrdenia sťažovateľky malo nachádzať, a po oboznámení sa s obsahom tejto listiny dospel k záveru, že záver okresného súdu o absencii určitej časti tejto listiny je správny. To však v merite veci bolo možné urobiť len riadnym vykonaním dôkazu listinou na pojednávaní. Ani v tejto časti tak konanie okresného súdu, ale ani krajského súdu nenaplnilo požiadavky čl. 46 ods. 1 ústavy a ich postup vzhľadom na množstvo nakopených procesných pochybení pri zisťovaní kľúčového záveru o neplatnosti zmlúv, možno označiť za procesne arbitrárny. Tento dôvod by sám o sebe na vyhovie ústavnej sťažnosti nepostačoval, pretože tieto vady zaťažujú konanie vadou odňatia možnosti konať pred súdom, ktorá vždy zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. Avšak vzhľadom na to, že tieto vady nadväzujú na principiálne chybný a ústavne neakceptovateľný záver okresného súdu i krajského súdu v otázkach kognície,</p>

	<p>prihliadol na ne aj ústavný súd.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu porušené bolo, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľka žiadala primerané finančné zadost'učinenie.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 26/94, II. ÚS 576/2012, II. ÚS 433/2012, IV. ÚS 77/02

spisová značka	II. ÚS 188/2014
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov – konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	11. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Navrhovateľke bola napadnutým rozhodnutím Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) uložená pokuta vo výške jednomesačného platu, t.j. 805 € pre porušenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon“), keďže nepodala v lehote ustanovenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len „oznámenie“). Podľa výboru podala oznámenie dňa 4.7.2013, pričom lehota na jeho podanie uplynula dňa 31.3.2013. Navrhovateľka namietala, že zásielku, ktorej obsahom bolo oznámenie odovzdal dňa 28.3.2013 na pošte jej otec ako obyčajný list, z toho dôvodu nedisponuje potvrdením pošty. Pri určovaní výšky mesačného platu vychádzal výbor z priemernej nominálnej mesačnej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky za uplynulý rok, nakoľko mesačný plat navrhovateľky bol nižší ako priemerná mesačná nominálna mzda.</p> <p>Predmetom konania pred ústavným súdom je námietka navrhovateľky, spočívajúca v tvrdení, že výbor v napadnutom rozhodnutí neuvádza, aké dôkazné prostriedky vykonal a aké nevykonal, ako tieto dôkazy vyhodnotil, napadnuté rozhodnutie považuje sťažovateľka za arbitrárne a svojvoľné. Zároveň navrhovateľka namietala, že výrok rozhodnutia nebol prijatý výborom, ale pracovníkom výboru, osobou, ktorá nemá právomoc prijímať takéto rozhodnutie a navrhovateľka tým bola pozbavená práva vyjadriť sa k nemu. Navrhovateľka taktiež namietala, že výška uloženej pokuty nezodpovedá mesačnému platu, resp. že v danom prípade mohla byť uplatnená i nižšia sankcia, než ako vyplýva z ústavného zákona.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd uviedol, že v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom. Výbor musí preto v takomto konaní vykonať dokazovanie z úradnej povinnosti. Dôsledkom toho je, že verejný funkcionár nie je povinný preukazovať, že splnil alebo neporušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom. Odôvodnenie rozhodnutia výboru musí spĺňať požiadavky kladené na kvalitu odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej moci podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia výboru, ústavný súd dospel k záveru, že rozhodnutie nespĺňa atribúty riadneho odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej moci a je prejavom arbitrárneho prístupu výboru k rozhodovaniu navrhovateľkinej veci. Výbor v napadnutom rozhodnutí na námietky a návrhy navrhovateľky relevantne neodpovedal, nezdôvodnil</p>

	<p>vypočutie/nevypočutie navrhovaného svedka, neuviedol, či lustroval evidenciu došlej pošty. V celom spise vedenom výborom v navrhovateľkinej veci sa nenachádza ani jediný dôkaz, ktorý by mohol byť podkladom na prijatie záveru o navrhovateľkinom nesplnení si povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.</p> <p>Ústavný súd neuzavrel, či tvrdenia navrhovateľky o včasnom splnení si povinnosti v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona boli alebo neboli založené na pravdivom skutkovom základe. Vysporiadať sa s uvedeným bolo primárnou úlohou výboru. Tým, že z napadnutého rozhodnutia ani samotného spisu nie je možné zistiť, či výbor správne a v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ústavný súd ako orgán verejnej moci povolaný až sekundárne zisťovať, či konanie verejného funkcionára bolo/nebolo v rozpore s ústavným zákonom, nemohol suplovať ústavným zákonom uloženú povinnosť výboru zisťovať a preukázať, že navrhovateľka nesplnila alebo porušila povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom.</p> <p><u>Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, že rozhodnutie výboru zrušil a navrhovateľke priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný súd nepovažoval vzhľadom na bod 1 výroku tohto nálezu a jeho odôvodnenie za účelne vyjadrovať sa k ďalším námietkam navrhovateľky.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 45/2011, I. ÚS 56/01, I. ÚS 165/02, I. ÚS 447/2010, I. ÚS 234/09, II. ÚS 410/06, II. ÚS 496/2013, II. ÚS 52/2011, II. ÚS 117/2014, III. ÚS 53/06, III. ÚS 477/2013, III. ÚS 471/2011, III. ÚS 452/2013, IV. ÚS 182/07, IV. ÚS 24/07, IV. ÚS 85/2010, IV. ÚS 657/2013, IV. ÚS 624/2013, IV. ÚS 613/2013

spisová značka	IV. ÚS 552/2013
sudca spravodajca	Ludmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	16. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv uznesením okresného súdu, ktorým zamietol jeho námietky proti exekúcii. Exekučným titulom v predmetnej exekúcii je zmenkový platobný rozkaz, pričom podľa názoru sťažovateľa neboli splnené podmienky pre jeho náhradné doručenie. Okresný súd v konaní o námietkach proti exekúcii nezohľadnil argumentáciu sťažovateľa.</p> <p>Sťažovateľ argumentuje, že okresný súd opomenul dôkazy, dopustil sa aplikačnej a interpretačnej svojvôle a jeho skutkové zistenia sú v extrémnom rozpore s vykonaným dokazovaním.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd uviedol, že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Ústavný súd môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.</p> <p>Ústavný súd zistil, že neúspešný pokus o doručenie zmenkového platobného rozkazu s výzvou na opakované doručenie bol vykonaný 2. decembra 2010, opakované doručenie bolo vykonané a zásielka bola uložená na pošte 3. decembra 2010. Úložná lehota bola do 21. decembra 2010, zásielka ako neprevzatá v odbernej lehote bola vrátená okresnému súdu 27. decembra 2010.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu uplatnenie fikcie doručenia podľa poslednej vety § 47 ods.</p>

	<p>2 OSP prichádza do úvahy iba v prípade splnenia všetkých zákonných predpokladov, t. j. preukázanie skutočnosti, že adresát zásielky určenej do vlastných rúk sa v čase jej doručovania v mieste doručovania aj skutočne zdržiaval, a teda mal aj reálnu možnosť dozvedieť sa o pokusoch poštového doručovateľa predmetnú zásielku mu doručiť, tiež preukázanie, že poštový doručovateľ dodržal postup pri doručovaní zásielky adresovanej do vlastných rúk. Ústavný súd poukázal na názor najvyššieho súdu, podľa ktorého z hľadiska účinnosti náhradného doručenia podľa § 47 ods. 2 OSP nie je rozhodujúce, či sa adresát v mieste doručenia zdržoval v čase uloženia zásielky, ale iba to, či sa tam zdržoval v čase prvého neúspešného pokusu o doručenie zásielky. Totižto v prípade, že sa adresát nezdržoval v mieste doručenia v čase prvého neúspešného pokusu o doručenie, nemohol byť doručovateľom ani upovedomený, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení.</p> <p>Okresný súd založil svoj záver o splnení zákonnej podmienky zdržiavania sa na adrese doručenia na predpoklade, že sťažovateľ bol povinný preukázať, že táto zákonná podmienka nebola splnená. Okolnosť, že sťažovateľ sa v mieste doručenia zdržiaval, však doručienka nepotvrďuje (neosvedčuje), pretože žiaden takýto údaj na nej nie je uvedený. Za týchto okolností podľa názoru ústavného súdu bolo povinnosťou okresného súdu vykonať šetrenie na zistenie týchto skutočností. Preto neobstojí záver okresného súdu, že sťažovateľ nepreukázal svoje tvrdenie, že po pobyte v B. cestoval do Českej republiky. Okresný súd dospel k záveru, že osobná návšteva v trvaní 5 dní mimo územia obce, v ktorej má účastník bydlisko, nemá ten dôsledok, že tento účastník sa nezdržiava na adrese doručenia. Tento právny záver však nekorešponduje s právnym záverom najvyššieho súdu v citovanom uznesení sp. zn. 2 Cdo 141/2008. Dovolenka, prípadne služobná cesta v trvaní 5 dní je javom vcelku bežným a spravidla presahuje organizáciu bežného pracovného dňa. Ak okresný súd dospel k záveru, že uvedená osobná návšteva sťažovateľa v B. nenarušuje podmienku zdržiavania v mieste doručenia, bolo potrebné, aby tento záver odôvodnil, a to osobitne vo väzbe na závery najvyššieho súdu uvedené v citovanom uznesení. Ďalej okresný súd považoval za relevantné, že sťažovateľ mal možnosť vyzdvihnúť si zásielku na pošte v odbernej lehote, nakoľko osobnú návštevu v B. ukončil 5. decembra 2010 a svoju následnú cestu do Českej republiky nepreukázal, pričom zásielka bola uložená na pošte do 21. decembra 2010. Tento záver však tiež nemožno akceptovať. V prvom rade z toho dôvodu, že tento záver je sčasti založený na neprípustnom uložení procesnej povinnosti preukázať neexistenciu skutočnosti, ktorá nie je preukázaná (osvedčená). V druhom rade z dôvodu, že tento záver nekorešponduje s právnym záverom najvyššieho súdu, ktorý pripisuje relevanciu tomu, či sa adresát zdržiava v mieste doručenia v čase prvého neúspešného pokusu o doručenie zásielky.</p> <p>Okresný súd pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľa voči exekúcii mal dať odpovede na jeho ťažiskové argumenty, ktoré mali preukázať, či boli splnené podmienky pre náhradné doručovanie, a mal uviesť prečo dospel k záveru, že došlo k náhradnému doručovaniu, a to najmä v súvislosti s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu. V nadväznosti na uvedené ústavný súd považoval záver okresného súdu o účinnom náhradnom doručení zásielky sťažovateľovi, ktorou sa mu doručoval zmenkový platobný rozkaz za zjavne neodôvodnený, arbitrárny, a preto ústavne neudržateľný.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu porušené boli, uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 13/00, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 37/95, I. ÚS 5/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/00, I. ÚS 119/07, II. ÚS 71/97, II. ÚS 249/2011, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, II. ÚS 58/98, II. ÚS 65/2010, III. ÚS 136/2011, III. ÚS 156/06, IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, IV. ÚS 295/2012, IV. ÚS 379/08</p> <p>Najvyšší súd SR: 4 Obo 114/99, 5 Obo 86/2007, 5 Cdo 53/2008, 4 Cdo 125/2009, 1 Cdo 43/2006, 5 Cdo 148/2007, 1 Cdo 61/2009, 2 Cdo 141/2008</p>

spisová značka	II. ÚS 382/2013
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	30. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namietala porušenie označených práv postupom a rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v exekučnom konaní.</p> <p>Sťažovateľka uzavrela s povinnými poisťovňami zmluvy, v ktorých boli dojednané tzv. rozhodcovské doložky, podľa ktorých všetky spory súvisiace s týmito poisťovacími zmluvami budú riešené pred rozhodcovským súdom. Sťažovateľka si pred rozhodcovským súdom uplatnila svoje nároky voči povinným a tieto jej boli priznané rozhodcovskými rozsudkami, na základe ktorých podala návrh na vykonanie exekúcie. Okresný súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podstatou argumentácie okresného súdu bol názor, že rozhodcovská doložka bola už v čase jej uzatvárania neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká bola od počiatku neplatná. Rozhodcovské konanie sa teda uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán a rozhodcovský rozsudok nemôže byť riadnym exekučným titulom. Odvolací súd uznesenia okresného súdu potvrdil a najvyšší súd dovolania sťažovateľky odmietol ako procesne neprípustné.</p> <p>Predmetom konania pred ústavným súdom je námietka sťažovateľky, spočívajúca v tvrdení, že všeobecné súdy v exekučnom konaní o jej žiadostiach o udelenie poverenia rozhodli bez jej účasti, vykonali dokazovanie, ku ktorému sa nemala možnosť vyjadriť a rozhodli bez nariadenia pojednávania. Napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu sťažovateľka vytýkala ich arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť pre nedostatok odôvodnenia. Sťažovateľka tiež namietala príliš formalistický postup všeobecných súdov pri aplikácii právnych noriem zameraných na ochranu spotrebiteľa.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd k namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu uviedol, že nie je oprávnený a povinný poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými dovolenými a Občianskym súdny poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi. Pretože sťažovateľka požiadala ústavný súd o ochranu označených práv vo vzťahu k okresnému súdu v súvislosti s otázkou, ktorá bola zároveň predmetom odvolacieho konania krajského súdu, ústavný súd sťažnostiam sťažovateľky v tejto časti nevyhovел.</p> <p>K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu ústavný súd uviedol, že nenariadením pojednávania na prerokovanie žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie k porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nedošlo. Senát ústavného súdu aplikoval na veci sťažovateľky posudzované v tomto konaní právne závery vyslovené v zjednocujúcom stanovisku pléna ústavného súdu zo 7. mája 2014, podľa ktorého pri preskúmaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa môžu primerane uplatniť ustanovenia OSP vzťahujúce sa na dokazovanie. Ak exekučný súd vychádza aj z iných listín než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a na tomto základe posúdi exekučný titul v neprospech oprávneného, je povinný dať mu možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania. Pre ústavnú konformnosť konania ako celku postačuje, ak je oprávnenému táto možnosť poskytnutá v odvolacom konaní. Obsah práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy tvoria dve relatívne samostatné práva, a to právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v prítomnosti účastníka a právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Tieto práva nie sú navzájom nevyhnutne previazané. Čl. 48 ods. 2 ústavy treba vykladať tak, že právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom je nezávislé od práva</p>

	<p>na konanie pojednávania. Ústavný súd ďalej uviedol, že konanie o vydanie poverenia súdnemu exekútorovi nie je kontradiktórnym konaním, pričom účasť povinného sa predpokladá len výnimočne. Vzhľadom na účel exekúcie je opodstatnené vytvorenie efektu prekvapenia voči povinnému, aby nemohol pred dorúčením upovedomenia zmariť uspokojenie priznaného nároku. Podľa názoru ústavného súdu mala sťažovateľka z materiálneho pohľadu možnosť vyjadriť sa ku skutkovým zisteniam okresného súdu a z nich vyplývajúcemu novému právnomu posúdeniu veci, čo aj využila v rámci ňou podaných opravných prostriedkov.</p> <p>Ústavný súd uviedol, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenia najvyššieho súdu uvedené požiadavky na odôvodnenie naplňajú.</p> <p>Sťažovateľka tiež namietala, že najvyšší súd sa nedostatočne zaoberal dôvodnosťou jej dovolacej námietky založenej na tvrdení, že napadnuté uznesenia krajského súdu sú nepreskúmateľné (arbitrárne), keďže sú nedostatočne odôvodnené. Ústavný súd uviedol, že považuje za ústavne udržateľný právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP, ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Ústavný súd nepovažoval napadnuté uznesenia krajského súdu za nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, keďže z nich vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich kľúčové právne závery odvolacieho súdu. Napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, neboli porušené označené základné práva sťažovateľky.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť tým, že na okresnom súde rozhodoval vyšší súdny úradník, ústavný súd uvádza, že sťažovateľka túto námietku neuplatnila v odvolaní ani v dovolaní. Preto námietku porušenia práva na zákonného sudcu, ktorú sťažovateľka uplatnila po prvýkrát v konaní pred ústavným súdom, vyhodnotil ústavný súd ako neprípustnú.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutiami krajského súdu a postupom a rozhodnutiami najvyššieho súdu porušené neboli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 85/97, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 675/2013, I. ÚS 14/2014, I. ÚS 41/2014, I. ÚS 742/2013, I. ÚS 17/01, I. ÚS 21/98, I. ÚS 359/2012, I. ÚS 332/2012, II. ÚS 35/02, II. ÚS 78/02, II. ÚS 54/02, II. ÚS 499/2012, II. ÚS 59/2014, III. ÚS 480/2013, III. ÚS 401/2013, III. ÚS 209/04, III. ÚS 209/04, III. ÚS 264/2012, IV. ÚS 195/07, IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 70/2014, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 161/2012, , IV. ÚS 196/2014, IV. ÚS 352/08, PLz. ÚS 1/2014</p> <p>Súdny dvor Európskej únie: C-472/11, C-89/08, C-450/06</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 158/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Sergej Kohut</p>

druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	10. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie 75 805,11 € a to v období po právoplatnosti skoršieho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 450/2010-24 zo dňa 17. februára 2011. Po právoplatnosti vyššie uvedeného nálezu okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom, ktorý v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť. Sťažovateľ namietal nemožnosť viesť exekúciu na vymoženie uloženej povinnosti, nakoľko okresný súd nerozhodol o jeho návrhu na opravu predmetného rozsudku.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd nepovažoval vec sťažovateľa za právne zložitú. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mohol pripísať na farchu sťažovateľa. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd konštatoval, že od kedy bol spis vrátený okresnému súdu s pokynom krajského súdu rozhodnúť o návrhu sťažovateľa na vydanie opravného uznesenia do vydania opravného uznesenia vykonal okresný súd iba jediný úkon potrebný pre rozhodnutie a tak ústavný súd rozhodol, že nedôvodnou nečinnosťou okresného súdu došlo v jeho konaní k zbytočným prieťahom. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti sťažovateľom požadovaného finančného zadosťučinenia vo výške 2 000 € a v časti, ktorou sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať, vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodnutia o sťažnosti bola vec už skončená.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: IV. ÚS 221/04, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08, II. ÚS 33/99, IV. ÚS 210/04

spisová značka	IV. ÚS 9/2014
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	11. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o určenie hraníc medzi nehnuteľnosťami, vydania časti nehnuteľnosti, náhrady škody a odstránenia plotu, ktoré sa začalo v roku 1988.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:

	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd uviedol, že predmetnú vec možno považovať za bežnú agendu rozhodovania všeobecných súdov nevyznačujúcu sa právnou zložitou. Konanie však možno považovať za skutkovo zložitú z dôvodu potreby vykonať znalecké dokazovanie a meniaceho sa okruhu účastníkov napadnutého konania.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov a ich právnych predchodcov ako účastníkov konania, ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by prispela k predĺženiu konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu (predtým mestského súdu a obvodného súdu), ktorý bol poznačený viacerými obdobiami nečinnosti, napr. v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku, s nariadovaním pojednávania niekedy s odstupom až takmer jedného roka. Postup okresného súdu sa vyznačuje neefektívnym a nesústreďeným postupom pri prerokúvaní veci, keď napr. boli súdom zmarené čiastkové výsledky dokazovania (strata zápisnice z vykonanej obhliadky), alebo opakovane ustanovovaní znalci, ktorí nemali oprávnenie vykonávať geodetické činnosti, prípadne nemali poverenie na vykonávanie znaleckého dokazovania, keď okresný súd po úmrtí žalovanej v 2. rade zastavil proti nej konanie, napriek tomu, že mala dedičov, čo mal konajúci súd zistiť. O neefektívnosti postupu okresného súdu však svedčí predovšetkým skutočnosť, že konanie nebolo ani po 26 rokoch právoplatne skončené, čo je o to závažnejšie, že ústavný súd už v konaní o sťažnosti právneho nástupcu žalobcu v napadnutom konaní konštatoval porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nálezom sp. zn. I. ÚS 202/2013.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľom priznal finančné zadostučinenie vo výške 4 x 11 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, ktorou sa sťažovatelia domáhali, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať, vzhľadom na skutočnosť, že táto povinnosť mu už bola uložená nálezom sp. zn. I. ÚS 202/2013 z 5. júna 2013.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 7/2011, I. ÚS 40/2013, I. ÚS 197/05, I. ÚS 52/01, I. ÚS 417/2010, I. ÚS 64/2011, II. ÚS 25/2011, II. ÚS 453/2010, II. ÚS 520/2010 III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03, III. ÚS 103/09, III. ÚS 354/2010, III. ÚS 356/2010, III. ÚS 452/2010, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 127/08, IV. ÚS 383/08, IV. ÚS 82/2010, IV. ÚS 535/2013, IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, IV. ÚS 210/04, IV. ÚS 251/08, IV. ÚS 135/2013, IV. ÚS 62/2011, IV. ÚS 475/2010

spisová značka	IV. ÚS 289/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	18. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie nájomného a to v období po právoplatnosti skoršieho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 74/04-28 z 3. júna 2004.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá: 1. Pokiaľ ide o zložitú vec, ústavný súd konštatoval, že predmetný spor po právnej stránke nie je osobitne zložitý. Ide o vec, ktorú možno považovať za fakticky zložitú z dôvodu potreby zhromaždiť viacero listinných dôkazov, potreby vykonať znalecké dokazovanie, ako aj vysokého počtu účastníkov konania a sťaženej komunikácie s nimi. Faktická zložitosť však nemôže ospravedlniť skutočnosť, že vec ani po 18 rokoch nie je

	<p>právoplatne skončená.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľov ako účastníkov konania ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania prispeli aj okolnosti na strane sťažovateľov, ktorí opakovane tvrdili možnosť vyriešiť spor mimosúdnou dohodou, podávali návrhy na zmenu petitu žaloby a okruhu účastníkov a najmä nerespektovali sudcovské lehoty a neposkytovali okresnému súdu požadovanú súčinnosť. Uvedené skutočnosti výrazným spôsobom prispeli k predĺženiu priebehu konania a ústavný súd ich zohľadnil pri rozhodovaní o priznaní primeraného zadosťučinenia.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukázal na to, že trvanie napadnutého konania viac ako 18 rokov je už samo osebe neprimerané. V napadnutom konaní navyše došlo k viacerým obdobiam krátkodobej nečinnosti okresného súdu a tiež neefektívnej a nesústreďenej činnosti okresného súdu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľom finančné zadosťučinenie vo výške 2 x 4 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, ktorou sa sťažovatelia domáhali, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať, vzhľadom na skutočnosť, že táto povinnosť mu už bola uložená nálezom sp. zn. I. ÚS 74/04-28 z 3. júna 2004.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, II. ÚS 32/03, II. ÚS 3/09, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07, IV. ÚS 187/07, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08, IV. ÚS 173/05, IV. ÚS 251/05, IV. 210/04

spisová značka	IV. ÚS 361/2014
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	18. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o uložení povinnosti bezplatne odstrániť vady diela a o vydanie neoprávneného majetkového prospechu, ktoré sa začalo v roku 2002 no vo veci nebolo ešte právoplatne rozhodnuté. Sťažovateľ poukázal najmä na problémy súvisiace s nariadením znaleckého dokazovania.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, podľa názoru ústavného súdu v predmetnom konaní nejde o takú zložitú vec, ktorou by bolo možné odôvodniť neprimerane dlhý čas konania (12 rokov).</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, tento musel odstraňovať nedostatky návrhu, následne návrh doplnil a nakoniec došlo k zmene návrhu. Správanie sťažovateľa čiastočne ovplyvnilo doterajšiu dĺžku napadnutého konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, ktorý nariadil v období rokov 2008 – 2014 10 pojednávaní a po doručení znaleckého posudku nariadil v roku 2014 4 pojednávania. Ústavný súd uzavrel, že so zreteľom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo právoplatne skončené ani po 12 rokoch, došlo v konaní okresného súdu jeho neefektívnou činnosťou k zbytočným prietahom.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 7 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú	Ústavný súd SR: IV. ÚS 221/04, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS

judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	272/04, IV. ÚS 210/04,
---	------------------------

spisová značka	IV. ÚS 374/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	18. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o mimoriadne zvýšení bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia a to vo vzťahu k sťažovateľovi v procesnom postavení navrhovateľa od začatia konania v roku 2002.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitost' veci, ústavný súd pripustil, že vec možno vzhľadom na potrebu vykonať znalecké dokazovanie považovať za skutkovo zložitejšiu. Čím nemožno ospravedlniť doterajšiu neprimeranú dĺžku namietaného konania.</p> <p>2. Pri hodnotení správaní sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Tretím kritériom bol postup samotného okresného súdu, pričom ústavný súd konštatoval, že celkové trvanie napadnutého konania (12 rokov) je už samo osebe neprimerané. Ďalej ústavný súd zistil, že v napadnutom konaní došlo k viacerým obdobiam krátkodobej ale aj dlhodobej nečinnosti okresného súdu (napr. od apríla 2002, do 28. apríla 2003, od 4. januára 2007, do augusta 2008) a tiež k neefektívnej a nesústreďenej činnosti okresného súdu (najmä v súvislosti a ustanovením znalca a zabezpečovaním jeho účasti na pojednávaníach).</p> <p>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</p> <p>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie vo výške 7 000 € a právo na náhradu trov konania.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03, II. 32/02, II. ÚS 32/03, II. ÚS 3/09, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07, IV. ÚS 187/07, IV. ÚS 116/2012, IV. ÚS 140/2014, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08, IV. ÚS 173/05, IV. ÚS 251/05, IV. ÚS 210/04

spisová značka	II. ÚS 157/2014
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	24. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy

	<p>Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v občianskoprávnom konaní v období po právoplatnosti skoršieho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 126/08 zo dňa 12. júna 2008. Po právoplatnosti vyššie uvedeného nálezu okresný súd postúpil spis krajskému súdu, ktorý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom, ktorý po tom, čo bol napadnutý odvolaním, krajský súd potvrdil. Rozhodnutie krajského súdu bolo napadnuté dovolaním, najvyšší súd zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd uviedol, že po úspešnom dovolaní žalobcov a zmene petitu konania bolo potrebné, aby okresný súd doplnil dokazovanie výsluchom svedkov a nariadil znalecké dokazovanie, čo sťažuje objektívne postup po faktickej stránke. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd nezistil také skutočnosti na strane sťažovateľa, ktoré by významným spôsobom ovplyvnili dĺžku namietaného konania. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, ktorý po právoplatnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 126/2008 bol v zásade plynulý, ale Ústavný súd poukázal na ustálený právny názor, podľa ktorého je z ústavného hľadiska neakceptovateľné, aby namietané konanie nebolo ani po 18 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené. <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti sťažovateľom požadovaného finančného zadosťučinenia vo výške 18 000 € a v časti, ktorou sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať, vzhľadom na skutočnosť, že táto povinnosť mu už bola uložená nálezom sp. zn. I. ÚS 126/08 z 12. júna 2008.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010, IV. ÚS 221/04, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, IV. ÚS 45/07, IV. ÚS 99/07</p>

Spracoval: JUDr. Veronika Franková

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.